

tisti dan šel, in kakor se je zvedelo na Lužarje šele pozneje, se napil...

To je bil jeden nemirnih dnij na Lužarjih, ki so bili sicer, kar se tiče njihovih prebivavcev, popolnoma mirni. Od tega pa do danes je minulo nekaj dnij, a Janeza, tega nesrečnega, izgubljenega sina njega še ni bilo domov.

bi torej bilo, ko bi kdo iz njih zakrivil, da bi se onečastil rod Lužarjev, kaj bi šumeli poslej hrasti? Ne, to se ne sme zgoditi: kaj naj se potem zgodi s spomini dedov, ki se hranijo v koči? Nikdar!

Lužar je vstal in spravil pipo tepko-okovanko v žep. Tak, kakršen je bil sedaj, tak ni bil za med svet, da bi šel v dolino. Šel

Oberammergau.

Na vse to se je spominjal starec, in zdelo se mu je, da šumé hrasti nad njim dolgo zgodovino Lužarjev, da šumé o mirnih dnevih njegovih dedov, o posameznih ženitninah, katerim priča so bili oni. Kako mirno spé v dolini vsi oni dedje, ki so tu gospodarili vsi po jednem načinu: najprej pastir, potem gre služit, da vidi nekoliko sveta, potem je ženitnina in potem gospodar itd. Kako nelep

se je preoblačit. Poiskal je boljše irhaste hlače; Lužarica se je pa med tem zadovoljno smehljala, ko je opazovala moža. Dolgo je stopal starec po hiši gori in doli, iskal to in ono, zapel polovico gumbov od žameta-stega telovnika, vmes pa se jezil polglasno nad dolinci, ki imajo tisto ničvredno špiritovo žganje, da ž njim motijo ljudi in med njimi njegovega sina, da sedaj pohajkuje